

לֹא שָׁתַדְלָא עַלְיָהו, וְאֵנֶن אֲשַׁתְדְלָנָא בָּהו, וְלֹא קְרִינָן
קְרִיאָת שְׁמָע בְּעֻגְנִיתִיה וְלֹא הִי אָדָם שִׂתְעַסְק בָּהוּ וְלֹכֶן אָנָחָנוּ הַתְעַסְקָנוּ
בָּהוּ וְהִי נָנוּ צְרִיכִים לְהַסְטוּבָב בְּבָתִי כְּנָסִיות בְּבוֹקָר בְּשָׁעָה שְׁבָנִי אָדָם מַחְפְּלִילִים וְלֹא סְופָר לְהָם
צְדָקָה וְעַלְיָן לֹא קְרָאנוּ קְרִיאָת שְׁמָע, וּמְאֵן דָא תַעֲסֵק בְּמִצְוָה, פְטוּר
מִן הַמִּצְוָה כִּי הַעֲסֵק בְּמִצְוָה פְטוּר מִן הַמִּצְוָה [עד]. אָמָרוּ לֵיהֶם, בְּרִי,
בְּמַה יִדְעַת שָׁאַלְוָהוּ רַבִּי יְהוָה וּרְבִי יִצְחָק מַנִּין יִדְעַת שְׁלָא קְרִיאָת שְׁמָע.
אָמָר לֵיהֶם, בְּרִיחָא דְלִבּוֹשִׁיכְוּ יִדְעָנָא, פְדָ קְרִיבָנָא
לְגַבְּיִיכְוּ אמר להם כשהבאתי לקרב אליכם הרחתי את מלבוש נשמחתכם והרחתני שהיה
 חסר לכם הלבוש של מצות קריית שמע [עה]. **תָוֹהַג. יַתְבֹּג, נִטְלוּ יִדְיִיְהוּ**
וּבְרִיכְוּ רְפַתָּא ומהו רבי יצחק ורבי יהודה נתלו ידייהם ואכלו لهم.

רַבִּי יְהוָה נִטְלָה יָדָיו וְהִנּוּקָא הַוְכִית אָתוֹ
רַבִּי יְהוָה הָוּ יִדְוֵי מְלֻוְבָלְבָן, נִטְלֵיל יִדְזּוּ, וּבְרִיךְ עַד
לֹא נִטְלֵיל רבי יהודה היו ידיו קצת מלובכות ולא הקפיד על כך אלא נתל
 ידיו וקדם שנטל ידיו בירך על נטילת ידים כדי כל המצוות שمبرך עליהם עבר לעשייתן.
אָמָר לְהָוּ, אֵי תַלְמִידִי דָרְבָ שְׁמָעִיה חַסִּיקָא אַתּוֹן, לֹא

———— אָוֹר הַרְשָׁבָ"י ———

עוסק בתורה ובמצוות עדין אין נפרד ממנה
 איירוי הקלוי עד שיקרא קריית שמע בעונתה
 שיש בה רמ"ח תיבות וסגולתה להפריד בין
 הדבקים כי בכל תיבה הוא מפני אייר אחד
 מאירוי הקלוי המלבושים ברמ"ח איירוי

[עד] ומה שהעוסק במצוות פטור מהמצוות וה
 דוקא כשהאיינו יכול לקיים שניהם.

[עה] כי בשאים ישן ונשנתו מסתלקת ממנה
 או נכנים ברמ"ח איירוי גוףו רמ"ח איירוי
 הקליפה ואחד שהאדם מתעורר אפילו הוא

הַלְימֹוד הַיּוֹמִי

הוּא לְבָרְכָא בִּידִים מִזְוחָמֹת אמר להם הינוקא אם אתם תלמידי רב שמעיה החסיד לא היה לכם לברך בידים מזוחמות, **וַמֵּאן דְּבָרִיךְ בִּידִים מִזְוחָמֹת, חִיֵּב מִיתָה** (עו)ומי שمبرך בידים מזוחמות הוא כמוזל בנטילת ידים וחיבב מיתה.

הנכנים בבית המקדש חייב לרוחוץ ידיו לפני שידיו של האדם יושבות ברומו של עולם

פֶתַח הַהוּא יְנוּקָא וְאָמֵר, (שמות ל) **בְבָאָם אֶל אֲחָל מָזָעֵד יְרַחַצְוּ מִים וְלֹא יִמּוֹתָו וְגַוּ.** ומשמעו הא אם לא ירחצו ימותו **יַלְפִין מַהְאֵי קָרָא,** **דְמָאן דְלֹא חִישׁ לְהָאֵי,** **וַיִּתְחַזֵּי קְטַי מְלַבָּא בִּידֵין מִזְוחָמָן,** **חִיֵּב מִיתָה** לומדים מפסיק זה שמי שאינו חושש לוזה ומתראה לפני הקב"ה בידים מזוחמות דהינו שנכנס לבית המקדש בלי לרוחוץ ידיו חייב מיתה. **מַאי טַעַמָּא** מה הטעם. **בְגַין דִּידּוֹי דָבָר נְשָׁ יַתְבִּין בְּרוֹמוֹ שֶׁל עֹזֶלֶם** לפני שידיו של האדם יושבות ברומו של עולם ועשר עצבעותיו הם כנגד ה' חסדים וה' גבורות. **אַצְבָּעָא חַדָּא אֵית בְּיַדָּא דָבָר נְשָׁ** ואצבע אחת יש בידו של אדם שהיא האמצעית הגדולה מכל העצבעות ונקראת

———— אָוֹר הַרְשָׁבָ"י ———

(עו) שחררי בוגרים ברכות נן: **אֵיתָא רַבִּי וְהַמְּאֵי אָוּרָה:** בשם שמוחם פסול לעובדה – כך ידים מזוחמות פסולות לברכה. ובוגרים סוטה ד: אמרו **א"ר זְרִיקָא** אמר ר"א: כל המולול בנטילת ידים נערק מן העולם.

ואלו התנאים אע"פ שעסכו במצבות הכנסת כלה והוא פטורים ממצוות קריית שם לא הוועיל להם לסליק מהם את הקליפה מאביריהם והינוקא הריח את הריח ולבן נמנע מלhattkerab אצלם.

———— הַלְימֹוד הַיּוֹמִי ———

אמה, **ואידך אצבעא דארמא משה** והוא האכבע שהרים משה כי משה
רבנו אהוז בתפארת ובאשר הרים אותה גרם לתפארת לעלות ולהקשר עם הג"ר.

הבריה התיכון עומד יעקב ת"ת בסוד משה הדעת הפנימי והאמה כנגד הבריה
התיכון

כתב (שם כו) **יעשית בריהם עצי שטים חמשה לקרשי צלע המשן השנית.** ובכתב **והבריה התיכון בתוך הקרשים מבריה מן הקצה אל הקצה** וסוד העין הוא כי התפארת
הוא הבריה התיכון המבריה מן הקצה העליון בינה עד לקצה התחתון שהוא המלכות.
ואיתימא דההוא בריה התיכון אחרא הו, שלא היה בכללו דאיינו חמשה ואם טעה ותאמר שהם חמשה בריהם לכל צלע
והבריה התיכון הוא אחר ואינו בכלל החמשה. **לאו הבי אין זה כר. אלא היה ההוא בריה התיכון מאינו חמשה הוה.** אלא הבריה התיכון
הוא חלק מאותם החמשה **תרין מבאן, ותרין מפאן, וחד באמצעיתא** כי הם שני בריהם מימין כנגד חסד וניצח ושני בריהם משמאלי כנגד
גבורה והוד והבריה התיכון באמצע כנגד התפארת. **הא היה בריה התיכון, עמודא דיעקב** נמצא שבריה התיכון היה עמוד של יעקב שהוא כנגד התפארת,
רויא דמשה והוא סוד משה בסוד הדעת הפנימי המתלבש בתפארת, (דף קפ"ו ע"ב)
לקבל דא, חמיש אצבעאן בידא דבר נש ובנוגדים והחמש אכבעות

ביד של האדם. **וְהַבְּרִיחַ הַתִּיכֹּן בְּאַמְצָעִיתָא רַב וְעַלְּאָה מְפֻלָּא** והבריח התיכון מכולם שהוא נגדי התפארת היא האבעה הגדולה והעלונה מכולם והוא האמה, **בֵּיהַ קִיִּימִין שֶׁאָר אַחֲרָנִין** (ע"ז) ובשפע התפארת עומדים כל הו"ק כי הוא עיקר האילן והם ענפים אליו וטפלות אליו.

כל ברכת כהנים היא תלויה באצבעות הכהן כי בברכת כהנים ממשיכים תוך ז"א את המקיפים דאבא לצורך הזווג

וְאִינְפּוֹן חַמֵּשׁ בְּרִיחַיִן, דְּאַקְרוֹן חַמֵּשׁ מֵאָה שְׁנִין וְאָלָה חַמֵּשׁ ברייחים שהם נגד חוג'ת נ"ה שבאל אחד כלול מעשר ועשר מעשר הרי הם חמיש מאות ולכן נקראים חמיש מאות שנים, **דְּאַיְלָנָא דְּחַיִּי אָזִיל בְּהָוָה** וע"ז החיים שהוא התפארת בבחינת היותו כלול מכולם מתפשט בחמשה חסדים ומתחזק מהם. **וּבְרִית קְדִישָׁא אַתְּעָר** (ס"א אתג'ור), **בְּחַמֵּשׁ אַצְבָּעָן דִּידָא** ועל ידי אצבעות יד שמאל מהעור היסוד הקדוש ליחוד בסוד שמאלו תחת לראשיו. **וּמְלָה** (נ"א סתיימה) **תִּימָא הָוָא עַל מַה דְּאָמְרָת** ויש עוד סודות במא שאמרתי. **וְעַל דָּא כָּל בְּרָכָאָן דְּבָהָנָא, בְּאַצְבָּעָן תְּלִיָּין** ועל כן שאמרתי.

אָוֹר הַרְשָׁבָ"י

לכן הוא שפל מהאחרות. ואע"פ שבריש פרשת יתרו נרמו סוד אחר בסדר האצבעות, הרבה פנים לתורה, ובכאן עסוקין בבחינת עמידתן וקומתנן, והוא נכון לפ"י מה שנזכר לעיל שהמשכן כולו הוא בציור אדם מושכב ע"ב.

(ע"ז) ביאר הרמ"ז כי האצבע הנקרהת קמיצה היא כנגד חסך וסימנק וקמץ הכהן. והורות היא נצח שהיא למטה ממנה, וזה הנקרהת אצבע היא גבורה אצבע אלהים היא. האגונדול הוא הוד שהוא תחתית, ולפי שמסתמא ההוד הוא לנוקבא דאייה בהוד, ע"ב.